

## Arrest

nr. 119 898 van 28 februari 2014  
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 11 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 november 2011 dient de verzoekende partij een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 augustus 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag en geeft hij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

*“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Het feit dat betrokkene sinds 2002 in België verblijft, goed geïntegreerd zou zijn, duurzaam zou verankerd zijn in onze maatschappij, werkbereid zou zijn, zelf zou willen instaan voor haar onderhoud, in haar eigen behoeften zou willen voorzien, Nederlands zou trachten te spreken en verschillende cursussen Nederlands zou gevolgd hebben, een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.*

*Het feit dat haar kind hier naar school gaat, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.*

*Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich in België steeds goed gedragen heeft en nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zwaarwegende fraude gepleegd heeft. Het is zo dat betrokkene sinds haar aankomst in België en gedurende een periode van iets minder dan tien jaar, gebruik gemaakt heeft van een valse identiteit en verschillende malen valse verklaringen heeft afgelegd.*

*Bij haar asielaanvraag op 25.03.2002 verklaarde betrokkene S., G. te heten en geboren te zijn te Chargare op 18.09.1979. Ze legde hierbij geen identiteitsdocumenten voor.*

*Bij de geboorte van haar kind, S. C., verklaarde verzoekster nog steeds S. G. te heten, wat ook zo werd opgenomen in de geboorteakte van het kind d.d. 27.12.2002.*

*Betrokkene diende meermaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 in, namelijk op 22.10.2003, 18.08.2005 en 06.04.2006, waarbij zij nog steeds beweerde S. G. te heten. Tevens diende ze meermaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in, namelijk op 08.05.2008, 07.04.2009, 02.10.2009, 19.10.2009 en 30.12.2010 waarbij zij nog steeds beweerde S. G. te heten.*

*Uiteindelijk verklaarde betrokkene in haar aanvraag art. 9bis d.d. 09.11.2011 dat haar persoonsgegevens S., G., geboren te Ghoom op 18.09.1979 zijn. Ze legde een Indisch paspoort voor ter staving van haar identiteit en nationaliteit.*

*Volgens de advocaat van betrokkene stond ze onder druk en gaf ze omwille van enorme angst verkeerde informatie en verkeerde identiteitsgegevens door. Ze zou deze vergissing/fout nu willen rechtzetten en voegde bij de aanvraag 9bis daartoe de nodige stukken. Het feit dat betrokkene haar ware identiteit en nationaliteit bekend gemaakt heeft en bereid is haar identiteitsdocumenten voor te leggen, neemt niet weg dat zij iets minder dan tien jaar lang vastgehouden heeft aan een frauduleuze identiteit en gepoogd heeft een verblijfsvergunning te verkrijgen op basis van valse verklaringen. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.*

*Bovendien wordt van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht dat zij zich houden aan de alhier geldende regels en wetten.*

*Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Ze diende op 25.03.2002 een*

asielaanvraag in, die op 19.07.2002 werd afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een beslissing tot weigering van verblijf. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 4 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat het onmogelijk zou zijn voor haar om terug te keren naar India, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, en dat haar leven in gevaar zou zijn. Zij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven en onmogelijk kan terugkeren naar India volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst tevens naar een verslag van de Verenigde Naties waarin wordt verzocht om Tibetanen niet terug naar India te sturen. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar het rapport gaat over de algemene toestand in India en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

In haar aanvraag tot regularisatie 9bis verklaart betrokkene samen te wonen met haar partner, T., T. (RR: 080063061315), die over een legaal verblijfsstatuut beschikt. Er dient opgemerkt te worden dat indien betrokkene haar verblijfssituatie wenst te regulariseren op basis van de duurzame relatie die zij onderhoudt met de heer T. zij hiertoe de geëigende procedure dient te volgen en dient te voldoen aan de basisvoorwaarden omtrent de duurzame relatie zoals vermeld in art. 10 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene toont niet aan dat zij reeds stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan de familiale situatie niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in het kader van de procedure art. 9bis.

Er dient bovendien opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat mijnheer T. in het verzoek 9bis wordt beschreven als zijnde vader van haar kind. Volgens het geboortecertificaat van S., C. is de heer S., P. immers de vader van het kind.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied en impliceert een tijdelijke scheiding, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene verwijst in haar verzoek naar het Verdrag inzake de rechten van het kind. Wat de aangehaalde art. 7 en art. 9 betreft, die stipuleren dat elk kind een nationaliteit krijgt van bij de geboorte en dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders, dient opgemerkt te worden dat het aanhalen van deze artikels ons in in deze context misplaatst lijkt daar wij de nationaliteit van het kind niet ontkennen en daar wij niet beweren dat het kind gescheiden moet worden van de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor moeder en kind waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

Wat betreft het aangehaalde artikel 16, recht op privacy, dient opgemerkt te worden dat er van een inmenging in het privé- en gezinsleven geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor moeder en kind geldt.

Verder haalt de advocaat van betrokkene aan dat er rekening mee dient gehouden te worden dat het kind van mevrouw reeds haar volledige levensloop in België verblijft, hier school loopt en volledig geïntegreerd zou zijn. Ze haalt aan dat de overweging die DVZ maakt dat de verblijfsduur in België niet opweegt tegen de verblijfsduur in het geboorteland rechtevenredig zou moeten worden toegepast en dat dit zou moeten leiden tot het afleveren van een verblijfstitel. Er dient hierbij echter opgemerkt te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder van het kind is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovenstaande kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (...)"

"(...) In uitvoering van de beslissing van W.Y., Attaché, gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S., G. geboren te Ghoom op 18.09.1979, nationaliteit India

*En minderjarig kind:*

*S., C. geboren te Leuven op 27.12.2002*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten: (...) tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:*

*2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of zij er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:*

*- Betrokkene diende een asielaanvraag in op 25.03.2002 die op 19.07.2002 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;*

*- Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 09.11.2011 werd onontvankelijk verklaard op datum van 06.08.2013. (...)”*

## **2. Onderzoek van het beroep**

### **2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:**

*“Eerste middel; schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*

*Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeksters d.d. 09.11.2011 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.*

*(...)*

*Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeksters geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.*

*Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeksters aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.*

*Verzoeksters begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:*

*1. Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.*

*Verzoeksters dienden op 09.11.2011 een regularisatieaanvraag in, op basis van de instructie dd. 19.07.2009*

*Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.*

*Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:*

*Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011)*

*Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de Instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.*

*Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De*

DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur. Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

(...)

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie. In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009. Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf! Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mens en regularisatie aan. De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie: op medische gronden lange asielprocedures humanitaire redenen de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregularisierde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is. Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt "

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd. '

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

*"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."*

*(...)*

*Doch, in deze beslissing faalt men er zelfs in om de aanvraag van verzoeksters aan de instructie te toetsen... Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!*

*2. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.*

*Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.*

*Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (RvSt ,nr. 56146; KvJSt, nr. 55204).*

*De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.*

*Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.*

*Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.*

*Dat verzoekster reeds een twaalf jaar op het Belgisch grondgebied verblijft.*

*Dat verzoekster al geruime tijd in België verblijft en haar leven heeft opgebouwd. Verzoekster kan niet terugkeren naar India, haar leven is er immers in gevaar!*

*Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!*

*Verzoekster kan op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met alle elementen die zij aanhaalt in haar verzoekschrift. Dat verzoekster niet begrijpt waarom haar langdurig verblijf en haar integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen en uiteindelijk niet kunnen leiden tot regularisatie.*

*Bovendien wenst verzoekster op te merken dat de ontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!*

*Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.*

*Verzoekster dient een regularisatieaanvraag in op 09.11.2011 en op 06.08.2013 verklaarde verwerende partij de aanvraag onontvankelijk.*

*Dat verzoekster niet begrijpt waarom zij een ontvankelijkheidsbeslissing kreeg naar aanleiding van haar regularisatieaanvraag, terwijl de aanvraag van andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel ontvankelijk werden verklaard.*

*Gelieve in de bijlage een voorbeeld te vinden van beslissingen die door DVZ ontvankelijk werden verklaard. Verwerende partij verklaart in deze beslissing echter niet waarom deze ontvankelijk werden verklaard.*

*Het is voor verzoekster onbegrijpelijk waarom haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard, en de andere aanvraag wel ten gronde werd behandeld.*

*Dat dit totaal onbegrijpelijk is voor verzoekster en een schending is van het gelijkheidsbeginsel!*

*Vervolgens wenst verzoekster op te merken dat zij volledig voldoet aan de voorwaarden zoals opgelegd door de vorige Minister van Migratie en Asielbeleid, mevrouw Turtelboom, en die van kracht zijn sinds 26.03.2009, toen volstond het immers het volgende:*

*"Immers vreemdelingen die vijf jaar in België verblijven en schoolgaande kinderen hebben, dienen geen buitengewone omstandigheden aan te tonen."*

*Deze wetgeving werd niet vernietigd, waardoor deze tot op heden nog van toepassing is.*

*Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden diende aan te tonen en geregulariseerd dient te worden op basis van het feit dat zij zeer goed geïntegreerd is, nooit criminele feiten gepleegd heeft, schoolgaande kinderen en het geheel van elementen!*

*Gelieve in de bijlage een inleidend verzoekschrift, briefwisseling van DVZ en de uiteindelijke verblijfstitel terug te willen vinden van cliënten in dezelfde situatie als verzoekers.*

*Dat DVZ het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel dienen te respecteren en verzoekers louter en alleen op basis van deze instructie geregulariseerd dienen te worden!*

*3. Het feit dat betrokkene sinds 2002 in België verblijft, goed geïntegreerd zou zijn, duurzaam zou verankerd zijn in onze maatschappij, werkbereid zou zijn, zelf zou willen instaan voor haar onderhoud, in haar eigen behoeften zo willen voorzien, Nederlands zou trachten te spreken en verschillende cursussen Nederlands zou gevolgd hebben, een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.*

*Verzoekster is van mening dat haar langdurig verblijf en haar integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.*

*DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.*

*Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !*

*Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.*

*"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen.*

*Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...*

*Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"*

*Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.*

*De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie en dient rekening te houden met de aangehaalde elementen en de feitelijke gegevens.*

*Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.*

*Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoekster niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken en acht ze reëel.*

*Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ haar integratie niet betwist.*

*Dat verzoekster niet inziet waarom deze aangehaalde elementen niet tevens kunnen gelden als buitengewone omstandigheid.*

*4. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.*

*In tegendeel tot wat DVZ stelt, is het feit dat verzoekster een schoolplichtig kind heeft wel degelijk een grond tot regularisatie.*

*Annemie Turtelboom, vorig minister van Migratie en Asiel, gaf op 26.03.2009 instructie aan DVZ over de regularisatie van vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Zij voerde een nieuw regularisatiecriterium in voor families met schoolgaande kinderen sinds 2007. Dit criterium werd eveneens bevestigd in de instructie van 19.07.2009.*

*Verzoekster en haar kind voldoen dan ook aan de voorwaarden:*

*Verzoekster heeft één kind dat school loopt in het lager onderwijs. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het kind hier 11 jaar geleden is geboren, enkel de Belgische cultuur en samenleving heeft gekend en daarbovenop haar hele schoolcarrière doorlopen heeft in België!*

*Zij en haar familie komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaande kinderen.*

*DVZ heeft de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder rekening te houden met de aangehaalde feiten.*

*Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsplicht!*

*Verzoeksters komen in aanmerking voor regularisatie op basis van de schoolgaande kinderen, hun aanvraag diende dan ook in de gegrondheid behandeld te worden.*

*Het feit dat zij een schoolgaand kind heeft, schoolplichtig, is al een buitengewone omstandigheid. Immers, zij kan toch niet zomaar haar kind van school halen om terug te keren naar India om aldaar een aanvraag in te dienen.*

*België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs.*

*Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende :*

*Artikel 28 Onderwijs*

*Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren.*

*Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.*

*Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen*

*Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.*

*Verzoekster is ouder van een schoolplichtig kind. In India kan zij niet dezelfde kansen krijgen op onderwijs. Verzoekster wenst haar kind een degelijke opleiding te kunnen geven.*

*De enige kans voor verzoekster om haar kind een volwaardige opleiding te geven, is in België! !*

*Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!*

*Het kind van verzoekster moet de kans krijgen op onderwijs!*

*Het feit dat het kind in België geboren is, en al 11 jaar in België leeft en opgroeit, is wel degelijk een grond tot verblijfsmachtiging!*

*Verzoekster en haar kind verblijven reeds meer dan 11 jaar op het Belgisch grondgebied.*

*Daar waar men in andere dossiers stelt dat de opgebouwde integratie in België niet opweegt tegen het langdurig verblijf in België, maakt men ditmaal de afweging niet!*

*Dat dit onredelijk is en onaanvaardbaar!*

*Het kind van verzoekster verblijft al haar hele leven in België, dat het onredelijk is van verwerende partij om daar geen rekening mee te houden!*

*Men stelt dat het kind van verzoekster geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur nodig heeft zonder ook maar het minste onderzoek naar de taal waarin het kind les zou krijgen en andere basisvoorwaarden te onderzoeken. Zelfs bij een eventueel tijdelijke terugkeer is het kind schoolplichtig en moet zij de kans op scholing krijgen.*

*Ook de stelling van verwerende partij alsof verzoekster de rechten van haar kind zou hebben geschaad door ze in België school te laten lopen is absurd en volledig fout!*

*Acht men het onderwijs in België minderwaardig aan dat van India?!*

*5. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich in België steeds goed gedragen heeft en nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zwaarwegende fraude gepleegd heeft. Het is zo dat betrokkene sinds haar aankomst in België en gedurende een periode van iets minder dan tien jaar, gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit en verschillende malen valse verklaringen heeft afgelegd.*

*Bij haar asielaanvraag op 25.03.2002 verklaarde betrokkene S., G. te heten en geboren te zijn in Chargare op 18.09.1979. Ze legde hierbij geen identiteitsdocumenten voor.*

*Bij de geboorte van haar kind, S. C., verklaarde verzoekster nog steeds S. G. te heten, wat ook zo werd opgenomen in de geboorteakte van het kind dd 27.12.2002.*

*Betrokkene diende meermaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 in, namelijk op 22.10.2003, 18.08.2005 en 06.04.2006, waarbij zij nog steeds beweerde S. G. te heten. Tevens diende ze meermaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in, namelijk op 08.05.2008, 07.04.2009, 02.10.2009, 19.10.2009 en 30.12.2010, waarbij zij nog steeds beweerde S. G. te heten.*

*Uiteindelijk verklaarde betrokkene in haar aanvraag art 9bis dd 09.11.2011 dat haar persoonsgegevens S., G., geboren te Ghoom op 18.09.1979 zijn. Ze legde een Indisch paspoort voor ter staving van haar identiteit en nationaliteit.*

*Volgens de advocaat van betrokkene stond ze onder druk en gaf ze omwille van enorme angst verkeerde informatie en verkeerde identiteitsgegevens door. Ze zou deze vergissing/fout nu willen rechtzetten en voegde bij de aanvraag 9bis daartoe de nodige stukken. Het feit dat betrokkene haar ware identiteit en nationaliteit bekend gemaakt heeft en bereid is haar identiteitsdocumenten voor te leggen, neemt niet weg dat zij iets minder dan tien jaar lang vastgehouden heeft aan een frauduleuze*

identiteit en gepoogd heeft een verblijfsvergunning te verkrijgen op basis van valse verklaringen. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Verzoekster wenst, nogmaals, te benadrukken dat het toepassen van het "fraus omnia corrumpit"-beginsel een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoekster vroeg in 2002 asiel aan.

Zij verklaarde afkomstig te zijn van Bhutan. Gezien haar uiterst precaire situatie en geleid door enorme angst en verkeerde informatie gaf zij verkeerde identiteitsgegevens door.

Er werd haar immers duidelijk gemaakt via lotgenoten en de mensen die haar hier hadden gebracht dat zij moest stellen van Bhutan te zijn en zo gevlucht te zijn naar België omdat zij anders geen kans zou maken om erkend te worden als vluchteling of enige bescherming te krijgen.

In 2011 diende verzoekster, een regularisatieaanvraag in op basis van de instructie van 19.07.2009 teneinde haar machtiging tot verblijf te bekomen.

Zij motiveerde in de aanvraag eveneens waarom zij deze fout maakte. Namelijk dat zij geleid werd door angst om teruggestuurd te worden. Zij heeft veel spijt van deze vergissing en vindt het dan ook verschrikkelijk om zo verder te moeten leven.

Zij heeft toen geluisterd naar andere mensen die haar aangeraden hebben om te verklaren dat zij vanuit Bhutan afkomstig was zodat zij niet teruggestuurd zou worden.

DVZ weigert een machtiging tot verblijf toe te kennen, omwille van het feit dat verzoekster verkeerde identiteitsgegevens doorgegeven heeft.

Dit is echter onbegrijpelijk en niet redelijk. En verzoekster begrijpt niet waarom dit nu tegen haar gebruikt wordt.

Er zijn immers tientallen regularisatieaanvragen ingediend door Tibetanen die oorspronkelijk verklaard hadden/hebben uit Bhutan afkomstig te zijn uit schrik om teruggestuurd te worden doch hoewel dit gaat over dezelfde problematiek werden hun aanvragen wel positief afgesloten.

Ik verwijs hiervoor naar stuk 5 in de inventaris. Dit betreffen allen beslissingen van vreemdelingen die, net zoals verzoekster, stelden afkomstig te zijn uit Bhutan en een andere identiteit opgaven.

Doch hoewel zij dezelfde fraude gepleegd hebben, werden zij wel geregulariseerd en kregen zij een onbeperkt verblijf.

Bovendien kunnen wij, op aanvraag, eveneens menige voorbeelden geven van Tibetanen die, ondanks gebruik te hebben gemaakt van foutieve identiteitsgegevens, onbeperkt verblijf hebben verkregen. (Gelieve reeds enkele voorbeelden hiervan terug te willen vinden)

Uit deze stukken blijkt duidelijk dat DVZ de verblijfstitel heeft afgeleverd en de aanpassing van de gegevens heeft aanvaard.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden. Dit is in casu niet het geval.

Waarom krijgt de ene (hoewel in identiek dezelfde omstandigheden) wel een onbeperkt verblijf en de andere niet?

Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden.

Bovendien is dit niet zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken.

Het is volledig onbegrijpelijk aangezien het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens de anderen niet kwalijk genomen wordt en zij verblijf krijgen, zelfs onbeperkt terwijl verzoekster haar verblijf wordt geweigerd.

Bovendien heeft hij zelf het initiatief genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven.

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België en bovendien een schoolplichtig kind heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er geen rekening werd gehouden met al deze bewijzen!

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken!

6. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Ze diende op 25.03.2002 een asielaanvraag in, die op 19.07.2002 werd afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een beslissing tot weigering van verblijf. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 4 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

*Dat verzoekster er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!*

*Indien verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden. Dit blijkt ook duidelijk uit de nieuwe documenten die verzoekster voegt en waaruit duidelijk blijkt dat bij een eventuele terugkeer haar leven in gevaar zou zijn.*

*Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekster in België werd ingediend.*

*Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekster!*

*In eerste instantie wenst verzoekster op te merken dat zij gekozen heeft voor illegaal verblijf in België omwille van het feit dat haar veiligheid er gegarandeerd kan worden en verzoekster terwijl een procedure heeft ingesteld teneinde legaal verblijf te bekomen.*

*Verzoekster is van mening dat haar langdurig verblijf en haar integratie dienen te leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.*

*DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.*

*Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !*

*Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekster, waaronder haar langdurig verblijf, het feit dat verzoekster geen strafbare feiten heeft gepleegd, haar integratie, haar schoolplichtig kind, het feit dat een eventuele terugkeer een schending uitmaakt van art 8 van het EVRM ...*

*Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad. "... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (..) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".*

*Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...*

*Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"*

*Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.*

*De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie en dit rekening houdend met alle elementen en op basis van de feitelijke gegevens en niet op basis van "losse verbanden".*

*Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht.*

*Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkenen een verblijf toe te kennen?*

*7. Betrokkene beweert dat het onmogelijk zou zijn voor haar om terug te keren naar India, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, en dat haar leven in gevaar zou zijn. Zij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te lever en. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven en onmogelijk kan terugkeren naar India volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene verwijst tevens naar een verslag van de Verenigde Naties waarin wordt verzocht om Tibetanen niet terug naar India te sturen. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar het rapport gaat over de algemene toestand in India en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.*

*Wat de vermeende vrees voor terugkeer en het aanhalen van het art 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3.. De loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.*

*Verzoekster bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar India een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".*

*Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.*

*Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe*

geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. ( Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Indië nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat zij nog steeds vreest voor een terugkeer. Verzoekster woont immers op het platteland, waar haar veiligheid niet gegarandeerd kan worden!

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat dit tot op heden nog niet onderzocht is!

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoekster is uit haar land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien zij terugkeert naar haar land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënt die de Indische nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst.

Immers zij is uit het land gevlucht en is er al meer dan een decenium niet meer geweest.

Hoe kan zij geacht worden terug een leven op te bouwen in India, als zij daar al jaren niet meer geweest is??

Zij heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat zij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

DVZ merkt op dat verzoekster het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoekster wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in India nog steeds levensgevaarlijk is.

Verzoekster is al meer dan 11 jaar niet meer in haar land van herkomst geweest.

Bovendien kan verzoekster dit niet toepassen op haar persoonlijke situatie, zij kan immers niet terugkeren naar haar land van herkomst! Zij is Indië ontvlucht uit schrik voor haar leven!

Dat zij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

De gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster is nooit onderzocht geweest in België!

De Belgische autoriteiten hebben steeds geweigerd de situatie van verzoekster te onderzoeken.

Dat het dan ook onaanvaardbaar is dat zij drogredenen blijven aanhalen om te stellen dit niet te moeten doen!

Bovendien kan verzoekster niet in concreto aantonen dat haar leven in gevaar is mocht zij terugkeren naar haar land van herkomst!

Verzoekster is al meer dan elf jaar niet meer in haar land van herkomst geweest!

Dat zij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een grond tot regularisatie.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Dit werd immers nooit eerder onderzocht!

8. In haar aanvraag tot regularisatie 9bis verklaart betrokkene samen te wonen met haar partner, T., T. (RR: 080063061315), die over een legaal verblijfsstatuut beschikt. Er dient opgemerkt te worden dat indien betrokkene haar verblijfssituatie wenst te regulariseren op basis van de duurzame relatie die zij onderhoudt met de heer T. zij hiertoe de geëigende procedure dient te volgen en dient te voldoen aan de basisvoorwaarden omtrent de duurzame relatie zoals vermeld in art 10 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene toont niet aan dat zij reeds stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan de familiale situatie niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in het kader van de procedure art 9bis.

Verzoekster wenst op te merken dat haar aanvraag gebaseerd is op art 9 bis van de Vreemdelingenwet, en niet op artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Art 40ter bepaalt immers dat de echtgenoot of gelijkgestelde partner van een Belg recht heeft op gezinshereniging. Aangezien verzoekster niet getrouwd is met de heer T. T., moet onderzocht worden of zij voldoet aan de definitie van "gelijkgestelde partner".

Deze definitie luidt als volgt:

" Met "gelijkgestelde partner" wordt bedoeld de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap afgesloten werd dat door België wordt beschouwd als gelijkwaardig met een Belgisch huwelijk. Een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van de wetgeving van een van de volgende landen, wordt beschouwd als gelijkwaardig met het huwelijk in België.

- Denemarken
- Duitsland
- Finland
- IJsland
- Noorwegen
- Verenigd Koninkrijk
- Zweden

Een Belgische verklaring van wettelijke samenwoning is dus géén partnerschap dat beschouwd wordt als gelijkwaardig aan het Belgisch huwelijk."

Verzoekster en haar partner wonen samen en vormen een duurzame en stabiele relatie. Dit wordt ook bewezen door de samenstelling van gezin dat verzoekster in de bijlage voegt en waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster en haar partner samenwonen. Doch dit volstaat niet om beschouwd te worden als 'gelijkgestelde partner'

Aangezien zij niet aan de voorwaarden voldoet om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, heeft zij dit ook niet gedaan.

Dat het kennelijk onredelijk is van DVZ om op te merken dat verzoekster "maar" een aanvraag tot gezinshereniging diende in te dienen, alhoewel zij niet aan de voorwaarden voldoet.

Immers, het is juist omdat zij niet aan deze voorwaarden voldoet, dat zij een regularisatieaanvraag op basis van humanitaire redenen indiende.

Verzoekster voldoet volledig aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Dat het onredelijk is van DVZ om dit niet te onderzoeken en verzoekster door te verwijzen naar een andere procedure.

Dat dit een flagrante schending is van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Dat hier duidelijk sprake van is!

9. Er dient bovendien opmerkt te worden dat het merkwaardig is dat mijnheer T. in het verzoek 9bis wordt beschreven als zijnde vader van het kind. Volgens het geboortecertificaat van S., C. is de heer S., P. immers de vader van het kind.

Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden vastgesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied en impliceert een tijdelijke scheiding, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8.

Het is opvallend dat verwerende partij wel weet heeft van het feit dat de heer S. A. B. de vader van het kind van verzoekster is, maar dat zij hier weigeren rekening mee te houden.

De vader van het kind van verzoekster verblijft immers legaal in België, bijgevolg zou een eventuele terugkeer van verzoekster naar India een schending uitmaken van art 8 EVRM

Artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) luidt: (...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar India onmogelijk maken!

Verzoekster leeft gescheiden van de vader van haar kind, die over verblijfsrecht in België beschikt.

De vader van het kind onderhoudt een duurzame en stabiele relatie met zijn dochter.

Dat bij een eventuele terugkeer naar India, zij verplicht zou zijn om haar vader achter te laten.

Dat deze gedachte onaanvaardbaar is voor verzoekster en haar kind!

Dat dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM.

10. Betrokkene verwijst in haar verzoek naar het Verdrag inzake de rechten van het kind. Wat de aangehaalde art 7 en art 9 betreft, die stipuleren dat elk kind een nationaliteit krijgt van bij de geboorte en dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders, dient opgemerkt te worden dat het aanhalen van deze artikels ons in deze context misplaatst lijkt daar wij de nationaliteit van het kind niet ontkennen en daar wij niet beweren dat het kind gescheiden moet worden van zijn ouders. Immers de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor moeder en kind waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

Wat betreft het aangehaalde artikel 16, recht op privacy, dient opgemerkt te worden dat er van een inmenging in het privé- en gezinsleven geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor moeder en kind geldt.

Verwerende partij weigert rekening gehouden met het feit dat verzoekster een verblijfsregeling heeft met de vader van het kind en dat het kind recht heeft op een band met haar vader!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. Het kind van verzoekster heeft het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

Het kind heeft recht op een relatie met beide ouders, verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of

verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partij en de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat de dochter van verzoekster het recht heeft op een band met de vader te onderhouden, en dat ze die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders.

Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van het kind gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

Hoe kan de dochter van verzoekster een band opbouwen met haar vader, indien zij geen recht heeft op verblijf en teruggestuurd zou worden naar India??

DVZ gaat wel heel ver in hun stelling dat er geen sprake zou zijn van een schending van art 8 van het EVRM omdat moeder en kind samen zouden moeten terugkeren... Men gaat hier flagrant voorbij aan het feit dat zowel de vader van het kind als de partner van verzoekster legaal in België verblijven. Dat zij wel degelijk deel uitmaken van dit gezin! Het is onaanvaardbaar dat verwerende partij hier geen rekening mee houdt!

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeksters. Het feit dat verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoeksters!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, *ni: Case of Nunez v. Norway* (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

11. Verder haalt de advocaat van betrokkene aan dat er rekening mee dient gehouden te worden dat het kind van mevrouw haar volledige levensloop in België verblijft, hier school loopt en volledig geïntegreerd zou zijn. Ze haalt aan dat de overweging die DVZ maakt dat de verblijfsduur in België niet opweegt tegen de verblijfsduur in het geboorteland rechtevenredig zou moeten worden toegepast en dat dit zou moeten leiden tot het afleveren van een verblijfstitel. Er dient hier echter opgemerkt te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats heeft gevonden in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder van het kind is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Bovenstaande kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Uiteraard vloeit uit het louter feit dat het kind in België is geboren, geen recht op verblijf!

Doch, het feit dat het kind reeds haar hele leven in België leeft en opgroeit, is wel degelijk een grond tot verblijfsmachtiging !

Verzoekster en haar kind verblijven reeds meer dan 11 jaar op het Belgisch grondgebied.

Daar waar men in andere dossiers stelt dat de opgebouwde integratie in België niet opweegt tegen het langdurig verblijf in België, maakt het ditmaal de afweging niet!

Dat dit onredelijk is en onaanvaardbaar!

Het kind van. verzoekster verblijft al haar hele leven in België, dat het onredelijk is van verwerende partij om daar geen rekening mee te maken!

DVZ heeft gemakkelijks halve de aanvraag onontvankelijk verklaard om deze elementen in de gegrondheid niet te behandelen.

Bovendien wenst verzoekster op te merken dat het kind niet gestraft mag worden voor de acties van haar ouders!

Verzoekster is naar België gekomen omwille van het feit dat zij hier een veilig leven voor zichzelf en haar kind kon opbouwen.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Dat het feit dat verzoekster naar België gereisd is, waar zij een veilig leven kan leiden en een degelijke opleiding voor haar kind kan krijgen, een menselijke reactie was!

Het kind van verzoekster heeft enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kent slechts de Belgische cultuur en gewoontes.

Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kind!

Hier wordt met de toekomst van het kind gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van het kind!

De kinderen mogen immers niet gestraft worden voor de acties van de ouders!

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ haar integratie niet betwist.

De integratie van verzoekster is uiteraard het gevolg van haar houding, van haar inspanningen en haar goede wil. Dat men hier dus rekening mee dient te houden in het ontvankelijkheidsonderzoek !

Wat beoogt men hier eigenlijk mee?! Het lijkt of verwerende partij slechts rekening wenst te houden met integratie, indien ze voortkomt ondanks de eigen houding van verzoekster. Dit kan toch niet de bedoeling zijn? !

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoeksters van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en gegrond diende te worden verklaard.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Dat verzoeksters van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienen.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeksters wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeksters ten gronde moest behandeld worden en gegrond is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. (zie voorgaande)

Dat verzoeksters volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg geregulariseerd dienen te worden!

Bovendien is het voor verzoeksters niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeksters, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk4), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing. Op 04.03.2013 mochten we nog dergelijke instructie ontvangen.

*Client kreeg een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegd stuk, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.*

*Verzoeksters begrijpen niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.*

*Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!*

*Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!*

*Dit wordt bovendien zelf aangehaald in een Cassatieberoep dat DVZ indiende.*

*Het Cassatieberoep vermeldt immers het volgende, verwijzende naar een uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:*

*" Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."*

*Verzoeksters voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.*

*Tevens dient te worden opgemerkt dat een aanvraag 9bis gebaseerd dient te zijn op humane gronden en dat hier meer dan redenen genoeg zijn om het verblijf van verzoeksters te regulariseren!*

*Dat verzoeksters helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeksters.*

*Dat verzoeksters dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.*

*Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.*

*Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeksters, waaronder hun langdurig verblijf, het feit dat verzoeksters geen strafbare pleiten hebben gepleegd, de rechten van het kind, het feit dat verzoekster een schoolplichtig kind heeft, hun blijf van integratie, ...*

*Dat verzoeksters dan ook vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht.*

*(...)*

## **V. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL –**

*Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van haar aanvraag tot regularisatie.*

*Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden*

*Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoeksters, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.'*

*Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.*

*Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.*

*In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.*

*Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.*

*Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.*

*Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.*

*Dat het bevel om deze redenen dan ook vernietigd dient te worden."*

2.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is, zoals zal blijken uit de navolgende bespreking.

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

2.3. In wat als een eerste onderdeel van het middel kan worden beschouwd, bekritiseert verzoekende partij de eerste paragraaf van de bestreden beslissing. Zij voert een uitgebreid betoog over de vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) die volgens haar oordeel nog wordt toegepast terwijl de verwerende partij faalt om in verzoeksters aanvraag de erin besloten criteria toe te passen. Verzoekster stelt dat het gelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel geschonden worden omdat op basis van de vernietigde instructie verblijfsmachtigingen werden en nog steeds worden toegekend.

Verzoekster kan evenwel niet dienstig verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 aangezien de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden worden toegevoegd aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat ter zake voorziet in een discretionaire appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechts-

middel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoekster kan niet dienstig een redenering opbouwen, ontleend aan deze instructie, dat aangezien haar aanvraag voldoet aan de inhoudelijke criteria van de instructie van 19 juli 2009, zij ook tot een verblijf dient te worden gemachtigd. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Evenmin kan verzoekster de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak nog zou motiveren aangaande de criteria besloten in de instructie van 19 juli 2009. Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid.

De beginselen van behoorlijk bestuur laten de verwerende partij hoe dan ook niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR CO40157F). De verzoekende partij behoorde te weten dat de verwerende partij is gebonden door de wet en dat zij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.5. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij herhaalt immers haar argumenten uit haar aanvraag, en meer specifiek onder meer haar integratie en het schoollopen van haar kind als 'buitengewone omstandigheden'. De verzoekende partij toont hiermee echter niet aan dat het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen.

2.6. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom de door haar aangevoerde elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Zo wordt verwezen naar haar integratie, haar verblijf, het schoollopen van het kind en het feit dat ze zich altijd goed gedragen zou hebben. Naast de vaststelling dat het schoollopen van het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft en niet aangetoond wordt dat dit kind niet naar school kan gaan in het land van herkomst, stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij jarenlang identiteitsfraude heeft gepleegd. Omdat zij aldus getracht heeft de Belgische overheid te misleiden wordt, in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit", de aanvraag onontvankelijk verklaard. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt aldus duidelijk waarom onder meer de elementen van integratie en langdurig verblijf niet kunnen leiden tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de stelling van de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden bovendien in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn dus elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.

Uit het voorbeeld dat verzoekende partij voegt om te stellen dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden omdat een andere aanvraag wel ontvankelijk werd verklaard, kan de Raad hoegenaamd niet afleiden dat het hier om identieke of gelijke gevallen gaat. Verzoekende partij maakt geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van State dient de Raad vast te stellen dat het in dat geval ging om een weigering ten gronde van een regularisatieaanvraag en bovendien blijkt dat in de thans voorliggende beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom haar integratie en verblijf geen buitengewone omstandigheden vormen. De verwijzing naar voormelde rechtspraak is niet dienstig.

2.7. In zoverre verzoekende partij betoogt dat het schoollopen van haar kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Door opnieuw te verwijzen naar een vernietigde instructie, hetgeen geen dienstig betoog is, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde ter zake kennelijk onredelijk heeft geoordeeld. Waar zij nog verwijst naar het feit dat haar kind recht heeft op onderwijs, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geenszins inhoudt dat het kind het recht op onderwijs wordt onzegd. Immers wordt duidelijk aangegeven dat verzoekende partij niet aantoont dat haar kind geen onderwijs zou kunnen volgen in het land van herkomst. Het blote betoog van de verzoekende partij dat haar kind in het land van herkomst niet dezelfde kansen op onderwijs zal krijgen, kan geen afbreuk doen aan de motivering ter zake. Ook waar zij stelt dat het onderwijs in een andere taal is, toont zij niet aan dat haar kind deze taal niet machtig is of kan worden. Waar verzoekende partij voorts meent dat het schoollopen een grond is voor regularisatie, wijst de Raad

erop dat de aanvraag in de ontvankelijkheidsfase werd beoordeeld. Verzoekende partij haar kritiek gaat onterecht uit van een beoordeling ten gronde, hetgeen in casu niet aan de orde is. Bovendien, in tegenstelling tot wat verzoekende partij nog voorhoudt, werd wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat haar kind hier jarenlang naar school is gegaan, maar wordt niet kennelijk onredelijk geoordeeld: *“Verder haalt de advocaat van betrokkene aan dat er rekening mee dient gehouden te worden dat het kind van mevrouw reeds haar volledige levensloop in België verblijft, hier school loopt en volledig geïntegreerd zou zijn. Ze haalt aan dat de overweging die DVZ maakt dat de verblijfsduur in België niet opweegt tegen de verblijfsduur in het geboorteland rechtevenredig zou moeten worden toegepast en dat dit zou moeten leiden tot het afleveren van een verblijfstitel. Er dient hierbij echter opgemerkt te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder van het kind is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovenstaande kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (...)”*. De Raad ziet voorts niet in hoe uit deze motivering door de verzoekende partij kan worden afgeleid dat het bestuur het onderwijs in België minderwaardig vindt aan dat van Indië. Het bestuur geeft met deze motivering enkel aan dat de verzoekende partij er zelf doelbewust voor gekozen heeft zich te nestelen in illegaal verblijf waardoor zij ook haar kind in een onzekere verblijfsituatie bracht met als risico dat het kind, na jarenlang verblijf in België, alsnog dient terug te keren naar het land van herkomst. Indien het kind daardoor in zijn belangen wordt geschaad, dan is dit enkel te wijten aan het persisteren in illegaal verblijf van de moeder.

2.8. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt: *“Zij verklaarde afkomstig te zijn van Bhutan. Gezien haar uiterst precaire situatie en geleid door enorme angst en verkeerde informatie gaf zij verkeerde identiteitsgegevens door. Er werd haar immers duidelijk gemaakt via lotgenoten en de mensen die haar hier hadden gebracht dat zij moest stellen van Bhutan te zijn en zo gevlucht te zijn naar België omdat zij anders geen kans zou maken om erkend te worden als vluchteling of enige bescherming te krijgen.”* Daarmee bevestigt zij het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat zij *“zwaarwegende fraude gepleegd heeft”*. De verwerende partij kon dan ook op niet kennelijk onredelijke wijze besluiten dat *“Het feit dat betrokkene haar ware identiteit en nationaliteit bekend gemaakt heeft en bereid is haar identiteitsdocumenten voor te leggen, niet weg(neemt) dat zij iets minder dan tien jaar lang vastgehouden heeft aan een frauduleuze identiteit en gepoogd heeft een verblijfsvergunning te verkrijgen op basis van valse verklaringen. Betrokkene heeft bijgevolg jarenlang getracht de Belgische overheid te misleiden. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel ‘fraus omnia corrumpit’.”* Het feit dat de verzoekende partij *“zelf het initiatief genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven”* doet hieraan niets af. Uit voormeld motief blijkt duidelijk waarom de verwerende partij toepassing maakt van het beginsel *fraus omnia corrumpit*. Verzoekende partij werpt op dit punt een schending van het gelijkheidsbeginsel op, maar maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de zaken waarnaar zij verwijst op enige wijze vergelijkbaar met of laat staan gelijk zouden zijn aan haar eigen zaak. Zij maakt een schending van het gelijkheidsbeginsel ook op dit punt niet aannemelijk.

Waar verzoekende partij voorts stelt dat rekening dient te worden gehouden met alle elementen van het dossier alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht, wijst de Raad erop dat de thans voorliggende beslissing geenszins een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht betreft zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan met welke elementen de verwerende partij onterecht geen rekening zou gehouden hebben. Verzoekende partij betoogt dat zij goed geïntegreerd is en zij een schoolgaand kind heeft en meent dat dit niet onderzocht werd, doch zij gaat met haar kritiek volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing ter zake, zoals hoger al besproken.

2.9. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bevat de bestreden beslissing de volgende motieven: *“dat het onmogelijk zou zijn voor haar om terug te keren naar India, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, en dat haar leven in gevaar zou zijn. Zij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven en onmogelijk kan terugkeren naar India volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene verwijst tevens naar een verslag van de Verenigde Naties waarin wordt verzocht om Tibetanen niet terug naar India te sturen. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar het rapport gaat over de algemene toestand in India en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen*

*toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."*

Deze motieven stroken met de gegevens van het administratief dossier. De verzoekende partij betoogt dienaangaande als volgt: *"Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst! Indien verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden. Dit blijkt ook duidelijk uit de nieuwe documenten die verzoekster voegt en waaruit duidelijk blijkt dat bij een eventuele terugkeer haar leven in gevaar zou zijn."* en beperkt zich verder eveneens in haar verzoekschrift tot algemene, loutere beweringen, die zij op geen enkele concrete wijze staft. Bovendien merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aangeeft welke 'nieuwe documenten' zij voegt, noch waarom zij een ander licht op de zaak zouden kunnen werpen. Daarenboven stelt de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift als volgt: *"Bovendien kan verzoekster niet in concreto aantonen dat haar leven in gevaar is mocht zij terugkeren naar haar land van herkomst! Verzoekster is al meer dan elf jaar niet meer in haar land van herkomst geweest!"* De verzoekende partij geeft met andere woorden zelf toe dat zij de beweerdde schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk kan maken. Zij blijft steken in een uiterst bloot betoog dienaangaande. Het is bovendien niet ernstig van de verzoekende partij te stellen dat haar gegronde vrees voor terugkeer nooit is onderzocht nu zij zelf steeds leugenachtige verklaringen heeft afgelegd aangaande haar identiteit en om die reden geen geloof gehecht werd aan haar asielaanvraag. Uit voorgaande bespreking blijkt dat zij de schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk maakt.

2.10. Wat de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM betreft bevat de eerste bestreden beslissing de volgende motieven: *"In haar aanvraag tot regularisatie 9bis verklaart betrokkene samen te wonen met haar partner, T., T. (RR: 080063061315), die over een legaal verblijfsstatuut beschikt. Er dient opgemerkt te worden dat indien betrokkene haar verblijfssituatie wenst te regulariseren op basis van de duurzame relatie die zij onderhoudt met de heer T. zij hiertoe de geëigende procedure dient te volgen en dient te voldoen aan de basisvoorwaarden omtrent de duurzame relatie zoals vermeld in art. 10 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene toont niet aan dat zij reeds stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan de familiale situatie niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in het kader van de procedure art. 9bis. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat mijnheer T. in het verzoek 9bis wordt beschreven als zijnde vader van haar kind. Volgens het geboortecertificaat van S., C. is de heer S., P. immers de vader van het kind. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied en impliceert een tijdelijke scheiding, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8."*

2.11. De Raad kan het vooreerst bezwaarlijk kennelijk onredelijk bevinden dat de gemachtigde erop wijst dat er procedures bestaan inzake gezinshereniging en dat, indien de verzoekende partij zich op haar gezinssituatie wenst te beroepen, zij aldus de geëigende weg daartoe dient te volgen. Het feit dat zij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om via gezinshereniging een verblijf tot stand te brengen, kan geen afbreuk doen aan dit motief. Dat zij daarom een beroep doet op de procedure via artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt niet in dat haar gezinssituatie een buitengewone omstandigheid uitmaakt die haar verhindert de aanvraag elders dan in België in te dienen. Waar zij voorts opnieuw verwijst naar de vernietigde instructie, wijst de Raad op zijn hoger terug te vinden bespreking dienaangaande.

2.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt voorts als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van*

*wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki

Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Aangezien de verzoekende partij nooit tot verblijf werd gemachtigd betreft het in casu een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vooreerst vast, zoals hoger reeds aangegeven, dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat, indien de verzoekende partij een verblijfsrecht wenst op grond van een duurzame en stabiele relatie met haar partner die legaal in België zou verblijven, zij daartoe de geëigende stappen dient te ondernemen. Of de verzoekende partij al dan niet onder de wettelijke voorwaarden valt is in deze irrelevant. Bovendien betwist de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing niet dat de vader van haar kind niet haar huidige partner is. Verzoekende partij heeft bovendien in haar aanvraag niet gewezen op het feit dat de echte vader van het kind verblijfsrecht heeft in België zodat het de verwerende partij geenszins ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien blijkt dat de vader van het kind slechts een precair verblijfsrecht had in België in afwachting van de behandeling ten gronde van zijn medische regularisatieaanvraag. Uit de gegevens gekend bij de Raad – rolnummer 146 615 – blijkt daarenboven dat de medische regularisatieaanvraag van de vader ondertussen verworpen werd en hij tevens illegaal op het grondgebied verblijft. Verzoekende partij geeft voorts zelf toe gescheiden te leven van de vader van het kind. Er mag van uitgegaan worden dat verzoekende partij de voornaamste zorgdrager is van het kind. In de mate dat kan worden aangenomen dat de vader van het kind toch nog contacten onderhoudt met dit kind, dient alleszins vastgesteld dat, nu blijkt dat ook de vader van het kind geen verblijfsrecht heeft in België, de bestreden beslissing geen scheiding van de vader en het kind teweegbrengt. Niets verhindert hen immers in het land van herkomst of elders het gezinsleven verder te zetten. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag indient. Een tijdelijke scheiding van haar huidige partner met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

Uit voorgaande bespreking van de artikelen 3 en 8 EVRM, evenals het element van scholing van het kind van de verzoekende partij is gebleken dat de verzoekende partij evenmin de schending aannemelijk maakt van de door haar opgeworpen artikelen van het IVRK. De bestreden beslissing verhindert immers niet dat het kind een relatie onderhoudt met beide ouders. Bovendien dient gesteld dat de artikelen 7 en 9 van dit verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

2.13. Tenslotte merkt de Raad op dat de verzoekende partij de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist. Zij vraagt enkel het bevel om het grondgebied te verlaten mee te vernietigen met de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis indien deze laatste wordt vernietigd. Welnu, uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de door haar tegen de eerste bestreden beslissing opgeworpen schending van de wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, en zij ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze haar beslissing heeft genomen. Er is dus geen reden om in te gaan op voornoemde vraag van de verzoekende partij.

2.14. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER